



Pokoje a dobro

Katolícky časopis farnosti Markušovce
Ročník 12 Číslo 2 Apríl 2010



Tajomstvo

Žiadosti, ktorými doslova zaútočili mladí novokňazi na predstavených Bratislavsko - Trnavskej diecézy, priniesli určite nielen medzi veriacimi množstvo otázok. Riadne sa rozčepila relatívne pokojná hladina cirkvi. Rozprúdili sa niekedy aj dosť ostré rozhovory všade, takmer v každej rodine. Jedni stoja na strane mladých heretikov, iní na strane dotknutých. Mnoho veriacich aj z môjho okolia sa zameralo len na jednu napísanú požiadavku: aby biskupi vyznali vieru. No celú podstatu tohto ataku akoby ani nechceli vidieť. Netvrdím, že treba zatvárať oči pred problémami v cirkvi, práve naopak. Aj svätý

František upozorňoval na nedostatky. Ani jeho vyjadrenia sa nepáčili cirkevným hodnostárom, ale uznával autoritu Svätého Otca a žil v poslušnosti voči svojim nadriadeným. Lenže títo „odvážni“ - už bývalí kňazi - doslova vyburcovali ľudí, aby „hodili kameňom“. Kto je bez hriechu? Seba postavili do úlohy Pána Boha. A toto robí neustále diabol, ten neúnavný klamár. Ďalšia aféra, nedávne zverejnenie niektorých záležitostí otcom arcibiskupom Bezákom ohľadne spravovania majetku počas vedenia diecézy bývalým arcibiskupom Sokolom, sa ma dotkla a nenechala ľahostajným. Ťažko je však vyjadrovať

sa k týmto veciam. A ešte jedna otázka: kto a kedy sa verejne ospravedlní bratom františkánom za úmyselne vykonštruovaný prípad pedofílie?

Tieto udalosti vôbec nevyzerajú lákavo, no napriek tomu sa určite niekoľko mladých mužov opäť rozhodne žiť svoj život v kňazstve. Je to tajomstvo Božej moci. Každý z nich prináša so sebou zmŕtvychvstanie a radosť veľkonočného rána. Len cez nich prichádza Svetlo do našich hrobov a len ich ruky nám stále umožňujú dotýkať sa a splynúť s Kristom.

Peter Lazor

Snímka: Peter Lazor



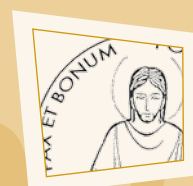
**Grófi, baróni...
a Markušovce**

Ján Duda
čítaj str. 3



**EUCHARISTIA -
živá Veľká noc**

Ondrej Švančara
čítaj str. 5



**Kríza rodiny
a hodnôt**

Monika Hamráková
čítaj str. 9



editoriál Milí čitatelia!

Velkonočné číslo nášho časopisu vám chce ponúknuť zopár myšlienok na čítanie, uvažovanie, rozjímanie...

Nosná téma sa dotýka roku kňazov, ktorý práve prežívame. Ukazuje sa, že tak, ako v súčasnosti pozorujeme prebiehajúcu krízu rodiny, takisto zažíva krízu aj kňazský stav. Niet divu. Sú to dve krehké a práve preto najzraniteľnejšie oblasti, kde sa tvoria pravé hodnoty. Preto sú terčom útokov. O to viac by sme si ich mali chrániť, brániť a za ne sa modliť a obetovať.

Druhá téma vyplýva z liturgického kalendára a je ňou Velkonočné Trojdnie a udalosti s tým súvisiace. A práve tá druhá téma je odpoveďou na otázky, ktoré sa vynárajú v tej prvej téme. Tajomstvo Veľkej Noci ukrýva v sebe riešenia na krízu kňazstva, rodiny a hodnôt.

Prajeme vám, aby sa vás pri čítaní nášho spoločného časopisu dotýkal Boží hlas a utvrdil v tom, že zmŕtvychvstalý Kristus ukazuje cestu z krízy všetkého druhu a kto sa na ňu vydá, bude kráčať po ceste pravdy a lásky a zažije ozajstný pokoj, ktorý tento svet nedokáže ponúknuť.

Prajeme vám požehnané veľkonočné sviatky.

Za redakciu Monika Hodnická,
šéfredaktorka

DETSKÁ OBEZITA

V ostatnom čísle nášho časopisu sme v rubrike Zdravotnícke okienko písali o obezite. Dnes sa k tejto staronovej a veľmi závažnej téme vraciame znovu.

Obezita ako choroba je novodobá epidémia, ktorá sa na nás valí zo Západu a úzko súvisí s radikálnou zmenou životného štýlu. Sedavý spôsob života a stres sa odradkaľuje aj na deťoch. Deti trávajú veľa času pri počítačoch - surfovaním po internete alebo PC hrami a rovnako aj pred televíznou obrazovkou. Sú nasýtené množstvom zážitkov a emócií, ktoré kumulovane predstavujú značný stres pre vyššiu nervovú činnosť. Nedostatok pohybu a kompenzácia stresu prejedaním sa sú živnou pôdou pre vznik obezity. Tú postupne podporujú nesprávne stravovacie návyky a absencia rodičovského dozoru nad trávením voľného času i stravovaním. Deti zvyčajne neraňajkujú a obed odsúvajú na neskoré odpoľudnie. Zaneprázdnené matky nahrádzajú teplú večeru čerstvým pečivom zo supermarketu či inými polotovarmi. Cez deň deti nekontrolovateľne pojedajú pochutiny a sladkosti. Pitný režim je často nedostatočný a vodu zvyčajne nahrádzajú sladené minerálky. Dieťa je takto na najlepšej ceste k obezite.

V USA je obézne každé tretie dieťa, v strednej Európe asi 7% populácie, pričom 10% detí má nadváhu. Práve s touto skupinou detí je potrebné pracovať na zmene stravovacích a životných návykov a nečakať, kým bude neskoro. Liečba obezity či nadváhy je zdĺhavá a predstavuje predovšetkým tréning pevnej vôle. Motivácia je základom úspešnej liečby. Po necelom roku úsilia o redukciu hmotnosti nastáva kríza. Tú je najlepšie prekonať častejšími kontrolami u lekára alebo liečebným pobytom v ozdravovni či v kúpeľoch, ktoré sa problematikou zaoberajú. Tam sa nadbytočné kilá zhadzujú najľahšie. K redukcii hmotnosti nedôjde bez kontroly množstva a zloženia jedla, rovnako ani bez pravidelného pohybu. Strategickým cieľom je redukcia váhy o 5 až 10 % za mesiac. Liečba je tým úspešnejšia, čím je hmotnostný pokles

zdravotnícke okienko



pomalší. Pri rýchlom tempe chudnutia prichádza riziko tzv. jo-jo efektu. Pravidelný aeróbný pohyb by sa mal stať pravidlom. Dieťa by malo jesť 5x denne v menších dávkach. Sladkosti by malo nahradiť ovocie. Zelenina by mala byť hlavnou zložkou jedla.

Do úvahy prichádzajú rôzne vyšetrenia: meranie krvného tlaku, vyhodnotenie váhy, množstva tuku a kostrového svalstva pomocou bioimpedančnej váhy či posúdenie množstva podkožného tuku meraním pomocou kaliperu. Medzi pomocné metódy patrí vyšetrenie pečenejých enzýmov a tukov v krvi, kyseliny močovej a glykémie. Tie nám pomáhajú včas signalizovať komplikácie obezity, o ktorých ste sa dočítali v minulom čísle.

Úspešná liečba detskej obezity je zdĺhavá a patrí do rúk odborníkom - endokrinológov-obezitológov, prípadne gastroenterológov. Obezita v predškolskom veku v kombinácii so svalovou chabosťou má nezriedka príčiny v genetických syndrómoch, z ktorých vyše 300 sa kombinuje s obezitou. K tej často inklinujú deti z neúplných rodín, s poruchami učenia, deti rodičov fajčiarov. Tieto deti práve prejedaním sa kompenzujú emočný stres v rodine či v škole. Vtedy je potrebné do liečby zapojiť aj psychológa.

Liečba obezity je úspešná približne v desatine prípadov. Deti nezriedka strácajú motiváciu. Úspešnosť liečby však závisí aj od spoločenskej klímy, od propagácie zdravého životného štýlu, reklamy na potraviny a podobne. Preto je úspech liečby v rukách nás všetkých.

Jana Virčíková, detská lekárka

GRÓFI, BARÓNI... A MARKUŠOVCE

Zdá sa vám, že to nejde dohromady? Ale ide. Ak sa pristavíte na nádvorí markušovského Kostola sv. Michala archanjela a prečítate si nápisy na jednotlivých náhrobných kameňoch, možno ostanete v rozpakoch. Okrem mena zosnulého si tam môžete prečítať aj jeho šľachtický titul (napríklad barón, comes a iné), ktorým dnešní ľudia už vôbec nerozumejú. Pokúsme sa to spoločne „dešifrovať“. Aj keď ide len o historickú záležitosť, nie je to – podľa môjho presvedčenia – záležitosť bezvýznamná pre dnešok. Ale o tom snád až na záver.

Úvod

Slovensko a Slováci existovali dlhé roky po zániku Veľkomoravskej ríše ako súčasť Uhorského kráľovstva založeného kráľom sv. Štefanom. Neskôr sa stalo Slovensko súčasťou Rakúska – monarchie s hlavným mestom Viedeň a s cisárom ako hlavou štátu. Sloven-

ské dejiny sú teda poznačené zákonmi vydávanými uhorskými panovníkmi alebo rozhodnutiami viedenského cisárskeho dvora.

Vznik šľachtického stavu závisel od vojenskej sily a od držby pôdy. Ak náčelník či veliteľ ozbrojenej skupiny obsadil určité územie ako tzv. „pôdu nikoho“ a dané územie dokázal obrániť pred inými ozbrojenými skupinami, bol jej prvým majiteľom. V minulosti patrilo tento spôsob nadobúdania pôdy medzi legitímne a dialo sa tak aj neskôr v Amerike, kde si podobným spôsobom prisťahovalci zakladali ranče. Inde pôdu daroval kráľ za isté zásluhy. Pôda sa potom prenášala na potomkov dedením. Iste, zemepán sa nemohol starať o všetku pôdu a lesy, preto časť prenajímal usadlíkom. Tí na nej pracovali a odvádzali časť úrody, kým sa on venoval napríklad vojenským povinnostiam, najmä výcviku svojich vojakov.

užívanie platili časťou úrody či vykonávaním manuálnych prác v prospech zemepána. Podľa spomínaného historika práva, šľachta v tomto období ešte nebola rozdelená na vyššiu a nižšiu, ale delenie nastalo až na začiatku 14. storočia (niekedy okolo roku 1300). Od uvedeného roku sa začína šľachta deliť na vyššiu, ktorú tvorili magnáti (od lat. slova magnus – veľký, vysokopostavený) a nižšiu, ktorú tvorili zemani (od slova zem – pôda čiže zemepán).

Magnáti a zemani

V Uhorsku bol pre magnátov typický titul barón (z lat. barones, ale podľa Františka Novotného ide o slovo germánskeho pôvodu). Je to trochu paradoxné, pretože keď začal viedenský cisársky dvor udeľovať šľachtické tituly aj uhorským magnátom, udeľoval im titul gróf alebo knieža. Ide o názvy titulov románskeho pôvodu, ktoré súvisia s obdobím Svätej rímskej ríše, ktorú založil v roku 800 Karol Veľký ako pokračovateľku Rímskej ríše (v taliančine pojmu knieža zodpovedá pojem duca čiže vodca, hlava, pán alebo v iných krajinách titul vojvoda). Na niektorých markušovských náhrobných kameňoch som videl napríklad titul barón. Tento titul udeľoval kráľ a spájal sa s úradníckou funkciou (napríklad dvorného kráľovského župana, ktorý sa v Uhorsku nazýval palatín a vykonával v mene kráľa a z jeho poverenia úradné štátnické záležitosti; titul barón sa spájal aj s úradom bratislavského župana). V prípade Markušoviec a rodiny Mariássy nejde o titul, ktorý by sa dedil, ale napríklad Mikuláš Mariássy bol spišský župan (bol to on, kto dal približne v roku 1484 postaviť lieskovanskú severnú kaplnku a v roku 1500 južnú kaplnku, čím rozšíril markušovský kostol do súčasnej šírky), a teda určite mu patrilo comes (župan či veliteľ hradu). Pri menách rodiny Mariássy pochovaných v Markušovciach nájdeme často titul comes (župan, krajinský sudca či vojenský veliteľ hradu). Nájdeme tam však aj titul barón, čo znamená, že ide o osobitné vyznačenie, ktoré udelil uhorský kráľ či viedenský cisár konkrétnemu členovi

Rodina Máriaassy

Nechcem vysvetľovať, akým spôsobom rodina Máriaassy získala pôdu na Spiši, či to bolo vojenským obsadením alebo darom od kráľa, hoci ten prvý spôsob sa podľa štúdií ukazuje pravdepodobnejší. Napokon, nech to posúdia kompetentnejší. Čo považujem za dôležité je fakt, že pri kostole stojí hrad z prvej polovice 13. storočia (roky 1200 až 1250) a z toho istého obdobia je aj Kostol sv. Michala archanjela. V okolí hradu a kostola žilo obyvateľstvo, ktoré pracovalo na poliach a v lesoch. Podľa profesora Štefana Lubyho, odborníka na slovenské právnické dejiny, obyvateľstvo dostávalo od zemepána pôdu do prenájmu a za jej





rodiny a tento titul sa nededil na jeho potomkov. Iní členovia rodiny Máriássy patrili k šľachtickej skupine zemanov. S príslušnosťou k šľachtickému stavu sa spájalo právo mať vlastný erb, ktorý sa menil a riadil najskôr zvykom, nie písaným právom.

Cirkevní preláti v pozícii magnátov

V Uhorsku medzi vyššiu šľachtu (magnátov) patrili aj členovia vyššieho kléru (kardináli, arcibiskupi, biskupi, opáti a prepošti). Neskôr aj tu došlo k deleniu, že niektorí patrili k magnátom, iní k zemanom a v novoveku sa vytvorila osobitná samostatná vrstva vyššieho kléru ako cirkevnej šľachty odlišnej od magnátov a zemanov. Z tohto dôvodu sa do úradu kardinála či biskupa dostával spravidla iba kňaz šľachtického pôvodu. Napríklad aj v súčasnosti sa ostrihomský (budapeštiansky) arcibiskup – vďaka tradícii a histórii – teší osobitnej úcte a vážnosti všetkých Maďarov, veriacich i neveriacich, katolíkov a i nekatolíkov.

Na Spiši vzniklo biskupstvo v roku 1776. Ale už od 12. storočia (asi od roku 1198) existovalo v Spišskej Kapitule prepošstvo, ktoré si presadili nemeckí prisťahovalci (tzv. spišská Sasi). Bola tu Kapitula kanonikov na čele s Prepoštom (v lat. praepositus znamená byť vpredu, byť vodcom). Ostrihomský arcibiskup udelil spišskému

prepoštovi široké právomoci a prakticky v mene ostrihomského arcibiskupa a z jeho poverenia spravoval veriacich Spiša i Liptova. V roku 1745 bol spišským prepoštom markušovský šľachtic - zeman Alexander Máriássy, ktorý je pochovaný v krypte pod spišskou katedrálou. Špecialitou spišských prepoštov bol fakt, že používali titul vyvolený biskup (lat. episcopus electus), ale neboli to vysvätení biskupi. V súčasnosti sa názov episcopuis electus používa na označenie kňaza, ktorého už pápež vymenoval na biskupa, ale ešte neprijal biskupskú vysviacku. Bolo by zaujímavé preskúmať, či Alexander Máriássy bol alebo nebol vysvätený biskup. Na jednej strane o ňom vieme, že v roku 1731 konsekroval hlavný oltár v Kostole sv. Michala, kde sa podpísal ako titulárny knínsky biskup, čo by naznačovalo, že bol vysvätený biskup. V rozpore s týmto faktom však pôsobí skutočnosť, že nikdy nedostal riadny biskupský prestol, ale stal sa a zomrel ako spišský prepošt, ktorý mal zvyčajne iba titul episcopus electus a spravidla nebol vysvätený biskup.

Slovo na záver

Dnes sa už šľachtické tituly „nenošia“ a nikto sa nimi neoháňa. A je to tak dobre. Ale stojí za povšimnutie, ako títo ľudia žijú dnes (napríklad knieža Schwarzenberg, bývalý vedúci kancelárie českého prezidenta alebo aj Tadeusz Zasepa, súčasný rektor Katolíckej univerzity, je zase poľský

šľachtic a podobne). Lubomír Janček, zakladateľ francúzsko-slovenskej Spoločnosti gróf Monte Christo má na svojej webstránke rozhovor s jednou francúzskou grófkou. Dnes byť šľachticom - to nie je iba titul či modrá krv, ale kultúra života, spôsob života. Dotyční by iste vedeli rozprávať, ako sa museli doma učiť slušnému správaniu ku každému, ako ich rodičia a vychovávatelia v tom doslova drilovali, ako ich cvičili v poriadkumilovnosti či viedli ku skromnosti. Ak si to porovnáme so štýlom života dnešných zbohatlíkov, ten rozdiel sa nedá prehliadnuť. Nie hulvátstvo, nie grobianstvo, nie nadávky a oplzlé reči, ale slušnosť, úroveň a kultúra. To je podľa mňa dôležité! Preto, aj keď si vážim ľudí, nikdy si nebudem brať za vzor zbojníka Jura Jánošíka (aj keby bol neviem aký slovenský národný hrdina). Dám prednosť sv. Cyrilovi a Metodovi, týmto našim skutočným velikánom a šľachticom ducha, ktorí nám priniesli písmo, vzdelanosť, kultúru i vieru v Boha.

Ján Duda

Použitá literatúra: Š. Luby: Dejiny súkromného práva na Slovensku, Iura edition, Bratislava 2002.

F. Novotný: Latinsko-český slovník, 2 zväzky, Praha 1955. Dizionario enciclopedico di diritto, 2 zväzky, Novara 1979. I. Sipos, Enchiridion iuris canonici, Pecs 1940. A Wžentek: Latinsko-slovenský slovník, Brno 1929.

K. Rebro: Latinské právnické výrazy a výroky, Obzor, Bratislava 1986.

Eucharistia – živá Veľká noc

Tak ako sa nábožné ženy a apoštoli Peter a Ján ponáhľali k hrobu, aby sa čím skôr zmocnili veľkonočného tajomstva, tak sa aj my ponáhľame s radosťou a vierou na slávenie Eucharistie. Naše eucharistické zhromaždenie, slávenie svätej omše je skutočná Veľká noc. Eucharistia je živá Veľká noc. Práve tým, že v kostole slávime Eucharistiu, prežívame vždy Veľkú noc. Všetci veriaci zaiste dobre vedia, že vo Sviatosti oltárnej Ježiš sprítomnil nielen svoju osobu, ale aj svoju vrcholnú činnosť - svoju smrť a zmŕtvychvstanie. Vo Sviatosti oltárnej je teda skutočne prítomný a účinkujúci umučený a vzkriesený Kristus. Keď sa slávi Eucharistia, oživuje sa, sprítomňuje a ohlasuje sa Pánova smrť na kríži a jeho zmŕtvychvstanie. V Eucharistii je sprítomnená Veľká noc. Za Veľkú noc predsa nepovažujeme podradné okolnosti, akými sú letopočet, okolostojaci ľudia, miesto. Veľkú noc Veľkou nocou robí Ježiš - jeho smrť a jeho vzkriesenie. To je jadro Veľkej noci zachytené v Eucharistii. Teda každé slávenie Eucharistie je Veľkou nocou, skutočnou, originálnou, tou istou, ktorá sa uskutočnila v Jeruzaleme. Nové sú len okolnosti, to nepodstatné: náš dátum, miesto a účastníci - ľudia. Namiesto Márie Magdalény, namiesto lotra, namiesto Jána, na-

miesto toho davu, čo stál okolo kríža, sme teraz my účastníkmi Kristovej Veľkej noci. Je veľmi smutné, keď niekto svätú omšu prestojí či presedí na schodoch, hoci v kostole je miesta dosť. Na aký spôsob, akým duchom, v akom rozpoložení prežívame Ježišovu smrť a zmŕtvychvstanie, to už je naozaj vecou svedomia každého z prítomných na svätej omši. Aj z Kalvárie odišli ľudia bez vzrušenia, bez zmeny. Podobne aj z nášho slávania Veľkej noci odchádzajú mnohí naprázdno, akoby sa nebolo nič stalo. Tak ako prvá Veľká noc mnohých poznačila a premenila, tak podobne aj z tejto živej Veľkej noci - svätej omše - máme odchádzať ako noví ľudia. Pán Ježiš pri Poslednej večeri ponúkol sám seba svojim učeníkom. Povedal im: „Vezmite a jedzte, toto je moje telo.“ Týmto slovám treba rozumieť, že je to osobné darovanie sa. Akoby im povedal: „Vezmite a jedzte, toto som ja“. Veľkonočné sviatky oživené svätou omšou treba považovať za dni nášho osobného zblíženia s Kristom. Pri oslave Pamiatky večere Pánovej chceme urobiť krok bližšie k osobe Ježiša Krista cez tajomstvo Eucharistie. Toto vznešené tajomstvo je darom Jeho lásky, ktorú nám ponúkol po prvýkrát vo večeradle a vždy nanovo dáva pri každej svätej omši. Nič nás tak na tomto svete nezblízuje s Kris-



tom ako Eucharistia. Toto je sviatosť nášho ustavičného zblížovania sa s Kristom. Eucharistia je tajomstvo Kristovej blízkosti. V nej nám je Ježiš bližšie, ako to vládžeme vysloviť, takže sa už o vzdialenosti nedá hovoriť. Aj on sám povedal: „Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom.“ Toto je tá najbližšia blízkosť Boha k človeku cez Eucharistického Krista. Eucharistia je najväčší „krok“ Krista k človeku. Slávenie Eucharistie tam vo večeradle, i tu zo strany Krista, je vždy novým krokom k nám, božským pohybom, priblížením sa Boha k človeku. Uvažujme, či z našej ľudskej strany môže byť slávenie Eucharistie niečím iným ako naším pohybom ku Kristovi? Ak to nie je pohyb, nie je to slávenie. Eucharistia je naša cesta k Bohu, naša blízkosť ku Kristovi, náš rozhodujúci krok k jeho Osobe. Slávme teda Eucharistiu vždy, aj dnes, aj v budúcnosti ako pohyb každého z nás k Ježišovi Kristovi - Vykupiteľovi. Len takto môže byť Eucharistia stretnutie, zblíženie a zjednotenie s Kristom. On kvôli celej našej budúcnosti vždy nanovo povie: „Vezmite a jedzte, toto som ja.“

Ondrej Švančara, farár
Snímky: Peter Lazor



„Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás...“ (Jn 15,16)

Ježiš sa nachádza so svojimi učeníkmi vo večeradle. Na mieste ustanovenia dvoch sviatostí: sviatosti kňazstva a sviatosti Eucharistie. Tam, pri poslednej večeri, im hovorí tieto slová. Sú to slová vyjadrujúce veľkosť a podstatu kňazského povolania. Kto je to kňaz? Ľudia či médiá by nám dnes dali iste rozličné odpovede a ponúkli by nám rozličné pohľady. Odpoved' na túto otázku nám zvlášť v týchto dňoch dáva nie človek, ale sám Boh. Dni veľkonočného Trojdnia, predovšetkým však Zelený štvrtok nás vedie do podstaty, krásy a vznešenosti kňazského povolania. Pravdou je, že nikdy nepochopíme tajomstvo tohto veľkého daru, ktorý dal Boh celému svetu. Ján Mária Vianney raz povedal: „Kňaz je niečo tak nesmierne, že ak by to on sám dokázal pochopiť, zomrel by od toho.“ A Ján Pavol II. vo svojej knihe Dar a tajomstvo o kňazstve píše: „Ľudské slová nie sú schopné uniesť ťarchu tajomstva, ktoré kňazstvo v sebe obsahuje.“ Napriek tomu sa aspoň trochu pokúsme nahliadnuť do tohto tajomstva, do tajomstva kňazstva. Ježiš túto sviatosť ustanovil spolu sviatosťou svojho Tela a Krvi. Tam, vo večeradle, nad svojím telom a krvou, ktoré boli v spôsoboch chleba a vína, povedal apoštolom: „Toto robte na moju pamiatku.“ Eucharistia je sviatosťou lásky, pretože je obetou kríža, kde sa nám najviac zjavila Božia láska. Ak je Eucharistia sviatosťou lásky, tak kňaz, ktorý bol ustanovený spolu s ňou, je služobník, vysluhovateľ, sprostredkovateľ tejto lásky. Je to láska Boha idúca až do krajnosti, až po obetovanie svojho tela a vylitie svojej krvi za spásu celého sveta. Kňaz túto obetu denne sprítomňuje na oltári. Žije z Eucharistie a pre Eucharistiu. Niet preto väčšej činnosti ako slávenie svätej omše, ktorú môže vykonávať kňaz. Preto niet divu, že sám Boh si vyberá správcu tohto najväčšieho daru, ktorým je obetovaný Kristus v spôsoboch chleba a vína. Áno, je to Boh, ktorý povoláva do kňazstva a je to človek, muž, ktorý slobodne odpovedá na toto Božie povolanie. Kým povolanie lekára, auto-

mechanika, letca... si vyberá sám človek, povolanie byť kňazom dáva Boh. Kedy ho dáva? Prorokovi Jeremiášovi v Starom zákone povedal: „Skôr, než som ťa utvoril v matkinom živote, poznal som ťa, skôr než si vyšiel z lona, zasvätil som ťa, za proroka pre pohánov som ťa ustanovil“ (Jer 1,5). Tu stojíme na prahu veľkého tajomstva povolania, no zároveň z týchto slov môžeme vidieť, že nie človek si dal toto povolanie. Boh si vyvolil konkrétneho muža od večnosti. Človek len spoznal, na základe rozličných okolností, že si ho Boh vyvolil, a preto sa rozhodol na toto Božie povolanie odpovedať svojím áno. A tak by sme mohli povedať, že kňazské povolanie je vlastne vyvolenie. „Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás“ (Jn 15,16). Boh si nás kňazov vyvolil, aby sme išli v Jeho mene do tohto sveta a svojím životom poukazovali na Neho, aby sme sprostredkovali Jeho lásku, ktorú má ku každému človeku, bez rozdielu. Veľmi pekne raz napísal ešte ako kardinál terajší Sv. Otec: „Kňaz neplní svoje poslanie preto, že má na to vrodené predpoklady, alebo že mu to spôsobuje radosť alebo prináša zisk. Naopak – kto prijíma sviatosť, je poslaný, aby dával to, čo sám zo seba dať nemôže; aby konal v osobe niekoho iného a aby bol jeho živým nástrojom. Preto nijaký človek nemôže seba samého vyhlásiť za kňaza. Ani nijaké spoločenstvo nemôže niekoho z vlastnej vôle určiť na takú službu. Kňazstvo možno prijať iba cez sviatosť, ktorá patrí Bohu. Poslanie možno prijať iba od toho, kto posielal, od Krista v jeho sviatosti, v ktorej sa človek stáva pre svet Kristovým hlasom a jeho rukou.“ Áno toto je kňaz. Je hlasom Krista, keď hovorí v jeho mene. Je hlasom Krista, keď potešuje tak, ako Kristus potešoval, keď vyučuje tak, ako Kristus vyučoval, keď napomína tak, ako Kristus napomínal. Je hlasom Krista, keď volá k Bohu tak, ako Kristus volal a modlil sa k Bohu. A čo ruky? Ruky kňaza sú rukami Krista, keď žehnajú tak ako on. Jeho ruky sú rukami Krista, keď pomáhajú tak ako Kristus. Jeho ruky

sú rukami Krista, ktoré z prachu dvíhajú hriešnika tak ako Kristus. Jeho ruky sú rukami Krista, keď podobne ako on nesú svoj kríž, ale aj kríže svojich bratov a sestier. A nakoniec jeho ruky majú byť aj pribitými rukami tak ako Kristove ruky, aby objali Božou, otcovskou láskou jemu zverenú dušu, aby objali tento svet. Kňaz je druhý Kristus. Ó, aké veľké a nepochopiteľné tajomstvo!

„Ty si kňaz naveky podľa radu Melchizedechovho“ (Ž 110,4).

Rozdiel medzi kňazským povolaním a ktorýmkoľvek iným povolaním je, že človek ho prijíma raz a navždy – na celú večnosť. Sviatosť kňazstva vtlača mužovi pri vysviacke nezmazateľný znak, podobne ako vtlača nezmazateľný znak sviatosť krstu či sviatosť birmovania. Preto je možné prijať sviatosť krstu, sviatosť birmovania alebo sviatosť kňazstva len raz platne vo svojom živote. Môže človek vystúpiť z Cirkvi, ale tým neprestáva byť Božím dieťaťom, ktorým sa stal pri krste. Človek nemusí praktizovať svoju kresťanskú vieru, ale neprestáva byť pobirmovaným, ak už raz prijal sviatosť birmovania. Podobne je to aj so sviatosťou kňazstva. Kňaz môže zanechať svoje kňazské poslanie, môže odísť z kňazstva, môže sa spreneveriť a zneužiť nezaslúžený dar, ktorý dostal od Boha, ale tým neprestáva byť kňaz. Dar kňazstva – to je poklad, ktorý má človek, kňaz v hlinenej nádobe (porov. 2 Kor 4,7). Preto je potrebné tento poklad ako každý iný poklad chrániť, aby si ho človek priniesol neporušený do večného života. Svätý Ján Mária Vianney hovoril: „Kňaz je láskou Ježišovho Srdca.“ Láska Ježišovho Srdca je láskou večnou, bezvýhradnou, a preto, ak si má kňaz uchrániť, ale nielen uchrániť, ale aj zveľaďovať svoje kňazské povolanie, musí neustále v sebe obnovovať a nanovo objavovať túto nekonečnú Božiu lásku – lásku Ježišovho srdca.

Srdce Ježišovo, sprav srdce moje, podľa Srdca Tvojho!

Róbert Neupauer

ZMŔTVYCHVSTALÝ

Kolobeh života je opäť na začiatku. Voňa jari útočí na zmysly, prebúdza ich. Jarný vánok prináša so sebou radosť a očakávanie. Tráva bude krásna zelená, taká zelená, aká zelená je iba na jar. Kvety budú voňať omamne, tak typicky, ako voňajú iba na jar. Všetko dookola oživa a krásne.

A vánok silnie. Už to nie je vánok, je to vietor. Vietor ako zamestnanec „Najvyššieho“ čosi privial a ... A opäť sú tu letáky z neba! Čože to tam je napísané tentoraz? Hárok papiera je popísaný zúfalou prosbou:

**Naliehavo sa hľadá
ZMŔTVYCHVSTALÝ
Odmena za nájdanie: NÁDEJ**

Ako prvý ponúka pomoc lekár. Vraj videl už mnoho umierajúcich, v kóme, takmer bez života, a predsa sa prebrali

a žijú. Nemôže to byť niektorý z nich?

Zareagovali aj archeológovia. Našli mnoho mumifikovaných mŕtvol, v krásnych veľkých hrobch s množstvom vecí pre prípad, že ich budú potrebovať. Nesplnil sa snáď dávny sen týchto mŕtvych?

S ponukou prišli filmári. Nahrajú akékoľvek prebudenie mŕtvol, nájdu atraktívnych hercov, urobia uveriteľné kulisy a triky. Nebude stačiť sfilmovaný zmŕtvychvstalý?

Teatrálne prichádza iluzionista. Vraj žiadny problém. Dá sa zatvoriť do hrobu na niekoľko dní, samozrejme, za hojnej prítomnosti kamier a po jeho otvorení sa objaví živý a zdravý. Ilúzia bude tak dokonalá, že jej uverí každý. Nechcete ilúziu?

Húkačka oznamuje príchod záchránarov. Kde treba pomôcť? Kto sa hľadá? Pri mnohých nešťastiach sa našli živí ľudia na miestach, kde už nebola

nádej na prežitie. Obrazne povedané: druhýkrát sa narodili. Hľadáte takúto druhú šancu?

Prichádza nájomný vrah. Otravuje vás niekto život? Zavadzia vám v postupe za úspechom? Že vraj zomrel a zas sa vrátil? Za zaujímavú sumu vyjadrenú peniazmi vás zbaví nepohodlného človeka. Nádej nestačí. Urobíme obchod?

Ďalšia pomoc prichádza ...

Na chvíľu prerušme túto činnosť a prečítajme si nebeskú poštu, ktorá práve padla rovno pred nás. Iba krátky odkaz:

**Už sa nikto nehľadá!
Nikto sa totiž nestratil!
ZMŔTVYCHVSTALÝ je NANE-
BOVSTÚPENÝ !!!
P.S.: NÁDEJ vám ostala**

Magdaléna Mrovčáková

Kríza rodiny a kresťanských hodnôt

Rodina je základnou bunkou každej spoločnosti

Plní reprodukčnú funkciu pre zachovanie ľudského rodu, zabezpečuje materiálne potreby svojich členov. Významnou úlohou rodiny je výchova mladej generácie, vytváranie citového zázemia, postojov a názorov, vzťahov, pracovných návykov i zodpovedného prístupu k životu. Naša transformujúca sa spoločnosť sa „zobudila“ dosť neskoro. Až alarmujúce čísla pôrodnosti a prirodzeného prírastku, vysoký počet rozvodov a nízky počet sobášov, prinútili vládu k opatreniam, ktoré sú však nepostačujúce. Ojedinelé príspevky a prehlbujúca sa kríza neriešia trvale zlú ekonomickú situáciu mladých rodín. Tieto snahy sú bez dlhodobej koncepcie a perspektívy. Rok 1989 nám priniesol vytúženú slobodu a s pádom „železnej opony“ aj mnoho nových nástrah i rôznych negatívnych vplyvov konzumného spôsobu života. Myslím si, že kríza rodiny má hlbšie korene a začala oveľa skôr. Práve naša

generácia zúžila fungovanie rodiny na jej ekonomické zabezpečenie. Veľké rodiny sa stali zriedkavosťou. A hoci aj dnes deklarujeme, že každé dieťa je Boží dar a prejav božieho požehnania, namiesto podpory a povzbudenia neraz hákame nad tretím či štvrtým dieťaťom v rodine. Ďalšie deti sú často vnímané ako pohroma aj pre blízkych príbuzných. Mnohokrát sa odvolávame na „ťažkú dobu“, aby sme zakryli poprevracaný hodnotový rebríček. Materiálne hodnoty figurujú na popredných miestach. Preto pre mňa nie je paradoxná skutočnosť, že kde je najviac bohatstva, tam sa rodí najmenej detí. V snahe ekonomického zabezpečenia zabúdame na výchovnú funkciu rodiny a mladá generácia stráca osobnostné kvality. V súvislosti s krízou rodiny nedá mi nespomenúť ortodoxných Židov a ich chápanie rodiny. Dvojciferný počet detí je bežný. Otec rodiny nepracuje. Študuje tóru a jeho úlohou je výchova najmä synov. Ekonomické zabezpečenie a starostlivosť o domácnosť leží na pleciah

žien. Sobota je dňom zasväteným Bohu a rodine. Platí striktný zákaz akejkoľvek práce. Obchody sú pozatvárané, miestna doprava nepremáva. Sobotu trávi rodina spolu návštevou synagógy, modlitbou, meditáciou. Pri spoločnom stolovaní vedú rozhovory, debatujú o všetkom, čo priniesol predchádzajúci týždeň. Žiaden televízny program, počítač, futbalový zápas alebo iný individuálny program neprichádza do úvahy. Ako veľmi chýbajú našim rodinám spoločne trávené chvíle, spoločné zážitky, ktoré upevňujú zdravé rodinné vzťahy! Psychológovia varujú pred veľkým pracovným zaťažením a nedostatočným priestorom na oddych a regeneráciu síl. Práve rýchle životné tempo i trvalý stres spúšťajú množstvo duševných i vážnych civilizačných chorôb. Absencia výchovy poskytuje voľné pole pôsobnosti rôznym sociálno - patologickým vplyvom, ktoré zapríčiňujú deformáciu životných hodnôt i celej spoločnosti.

Monika Hamráková

On vstal zmŕtvych, aleluja, aleluja...

Veľká Noc - obdobie, kedy oslavujeme zmŕtvychvstanie Pána Ježiša. Ktovie, čo by sa stalo dnes, keby niekto zomrel a o pár dní by o ňom ktosi tvrdil, že žije. Pochovali by nejakého známeho herca či speváčku a zrazu by ich fanúšikovia tvrdili: „On/ ona nezomrel, ale žije!“

Samozrejme, ihneď by sa objavili rôzne špekulácie. Napríklad, že to nie je myslené doslovne, ale tak, že žije v ich srdciach. Alebo treba šíriteľov takýchto myšlienok nechať vyšetriť, či nie sú psychicky chorí. Ďalšia možnosť by sa hádam niesla v znamení slobody, nech si hovoria, čo chcú... Boli by však títo fanúšikovia ochotní za svoju pravdu aj zomrieť? Ježišovi učeníci a neskôr aj mnoho tých, ktorí uverili v Neho, to urobili. Dokázali to, pretože nebrali vieru v Ježišovo zmŕtvychvstanie len ako čosi, čomu treba veriť, ale sami akoby prežili radosť a skúsenosť Ježišovho zmŕtvychvstania.

A aká je naša radosť? Máme ju ešte? Je úprimná alebo si vystačíme s chvílkovou radosťou založenou na systéme - kúpiť, mať, zahodiť. Na vysvetlenie: najprv po niečom veľmi túžime a myslíme si, že nás to urobí šťastnými.

Potom si to kúpime, máme chvílkovú radosť a neskôr zistíme, že nám to netreba, lebo to náš život nenapĺňa... Pravá radosť je čosi úplne iné. Mnohí si myslia, že nejde dokopy byť kresťanom a byť radostný. Berú to asi takto: „Bud' budem kresťanom a budem musieť dodržiavať nejaké „ťažké“ prikázania, ktoré ma budú obmedzovať, alebo sa ním nestanem a budem šťastný, môžem si užívať a robiť čo chcem“. Ani vo sne by im nenapadlo, že radosť a viera by mali ísť ruka v ruke. Samozrejme, radovať sa neznamena len v kuse sa smiať, byť bez starostí a svet vnímať ako gombičku. Radovať sa znamená kráčať vpred s vierou. Žiť zmysluplný život, ktorý sa nekončí smrťou. Život pretkávaný problémami, no napriek tomu krásny.

To, kde by mal človek najviac pocítiť radosť, je ŽIVÉ spoločenstvo veriacich. Spoločenstvo, v ktorom sa ľudia cítia ako slobodné Božie deti, lebo vedia, že Boh poslal svojho Syna, aby nás oslobodil od hriechu. Hriech, ktorý ich predtým zväzoval a spravil ich otrokmi a ktorý ich ťahal k ďalšiemu hriechu. Človek, ktorý pocíti, že je oslobodený od všetkého, čo ho predtým zväzovalo, je šťastný, lebo sa cíti, ako keby sa jeho

srdce dostalo na slobodu. A túto radosť môže potom rozdávať všade dookola – v rodine, v škole, medzi kamarátmi... Kresťanská radosť má byť živá, má byť dávajúca a vynaliezavá. Ľudia prechádzajúci okolo nás by si mali všimnúť jej žiaru. Ukazujme cez radosť svoju vieru, nech neplatí fráza: „Smutný pohľad, bledé líčka, jedným slovom katolíčka“. Veď viera je čosi viac. Je to presvedčenie, ale aj skúsenosť, že Ježiš vstal z mŕtvych a že nás oslobodil od všetkého, čo nás zväzovalo. On nás urobil slobodnými.

Je to vlastne paradox. Tí, ktorí neveria alebo nechcú veriť, tvrdia, že veriaci nie sú slobodní, lebo sú zviazaní prikázaniami. A my zase tvrdíme, že človek, ktorého trápi nejaký hriech, je spútaný. Nás však prikázania nezväzujú, lebo ak to, že ich dodržiujeme, pramení z lásky, tak nie sú pre nás príťažou, ale skôr nám pomáhajú viesť radostný život, život, v ktorom neobmedzujeme druhých ani seba, lebo všetko čo robíme, robíme z lásky.

Prajem vám veľa radostí z Kristovho zmŕtvychvstania a chuť žiť ako slobodné Božie deti!

Lýdia Bušovská



Radosť

*Pane, mám radosť z toho, že som mladý,
mám radosť z toho, že nie som sám,
že svoju cestu životom môžem prežívať s priateľmi, s blízkymi,
s Tebou.*

S Tebou, ktorý si vstal z mŕtvych.

Trpel si, niesol si kríž, zomrel si na ňom.

Pochovali Ťa, ale neostal si v hrobe.

*Vstal si, aby sme aj my uverili, že náš život v hrobe nekončí, že
nie je len trápením,*

*že v ňom dokážeme byť šťastní a zároveň dokážeme robiť šťastných
aj druhých.*

Pane, otvor nám srdcia, aby sme prijali tvoju radosť.

Radosť, s ktorou dokážeme potešiť našich bratov a sestry.

Radosť, ktorá nám pomôže prekonať všetky prekážky.

Radosť, s ktorou môžeme zmeniť svet.

*Daj, nech ďalej rozdáваме lásku, ktorou si sa Ty obetoval za
nás.*

Lebo Ty si z nás chcel urobiť jej poslov,

aby sme ju prinášali do všetkých kútov Zeme.

Daj, nech všetko, čo robíme, pramení z lásky,

aby to nebolo len povinnosťou, ale putovanie radostným životom.

Skúmajme, čo od nás žiada Boh

Rozhovor s budúcim diakonom Matúšom Reinerom

Rok 2010 bude pre teba výnimočný. Čaká ťa diakonská vysviacka. Ako prežíváš toto obdobie?

Snažím sa ho prežiť ako doterajších päť rokov - s Bohom. Samozrejme, tak ako športovec pred veľkou súťažou zintenzívni svoju prípravu, tak to robím aj ja. Pripravujem sa v prvom rade na službu, v ktorej bude konať Pán cezo mňa. Mňa použije len ako svoj nástroj, aby sa tak ako kedysi naďalej dával svetlu. Učím sa veľmi Mu v tom nezavadzať.

Pred piatimi rokmi si odchádzal do seminára s určitou predstavou, túžbami, očakávaniami... Nakolko sa to všetko splnilo?

Pravdupovediac, nemal som nejaké veľké predstavy. Chcel som len robiť to, čo som cítil, že odomňa žiada Boh. V každom človeku sú určité túžby a je aj dobré, že ich má. Tie nás totiž pohýňajú čosi konať, o čosi sa snažiť a nevzdávať sa aj napriek prekážkam. Ja som sa niektorých svojich túžob musel vzdať a iné zasa prijať. No popri tom všetkom verím, že Boh nám chce dať oveľa viac ako len to, po čom túžime.

Máš za sebou takmer päť rokov formácie. Čo ti to obdobie dalo, prípadne vzalo a čím ťa obohatilo?

Bol to čas radostí, ale aj rôznych bojov. Myslím, že každé obdobie v živote prináša aj čosi dobré, aj čosi ťažšie. Ale aj skrze jedno aj skrze druhé môžeme rásť a dozrievať. Nevieť si sám seba predstaviť, ako by to bolo, keby som mal už pred piatimi rokmi pristúpiť k vysviacke. Veď ešte aj teraz sa na to cítim primladý. Ale istotne mi seminár pomohol trochu dozrieť.

Čo pre teba znamenajú Markušovce?

Na to by možno vedeli odpovedať aj moji spolužiaci. Vždy, keď kamsi ideme a sme na nejakom vyššom mieste, tak hovorím: „Vidíte tam tie holé kopce (myslím tým Stožky), tak tam pod nimi sú Markušovce. Hej, presne tým smerom.“ Spolužiaci sa na tom už len smejú. Veď jasné, Matúš a Markušovce. Keď som bol pr-



vák, tak mi niektorí starší rozprávali: „Uvidíš, teraz sa ti ťažko odchádza z domu, ako po každých prázdninách. Ale čím budeš starší, tak tým to bude ľahšie.“ Nevieť, či žiaľ alebo našťastie, ale tak to nie je.

Keď nad tým rozmýšľam, tak z Markušoviec som odišiel už pred piatimi rokmi, lebo domov chodím len na dovolenku. Ale Markušovce, moja rodina, blízki a priatelia, ktorí v nich žijú, sú časťou mňa. Sú časťou môjho srdca a keď som sa rozhodol, že chcem robiť to, čo chce odomňa Boh, tak som sa ich nevzdal, ale ponúkol som seba spolu s nimi.

Čo by si odkázal chlapcom, ktorí uvažujú ísť cestou kňazstva?

Skúmajte a očisťujte svoje motívy a túžby, či sú od vás alebo od Boha. Učte sa neustále dôverovať Pánovi a On sa o vás postará. Rozhodnutie vydať sa na túto cestu nikdy nebude ľahké, ale ak vás volá Boh, tak musíte veriť, že vám pomôže a keď vás raz pozval na túto cestu, tak bude s vami.

Čo odkážeš čitateľom?

Niekedy sa nám zdá, že sme v tomto svete veľmi slabí, a že zlo nás premáha. No istotne nie je správne podľahnúť tomuto tlaku a rezignovať. My máme žiť ako deti svetla a veriť, že s Bohom ho dokážeme zmeniť a zvíťazíme. Preto sa nebojte konať dobro a vnášajte radosť, nádej a pokoj všade, kde je to možné.

rodičia, na slovíčko ...

Nuda

„To je nuda“ - častý výrok našich mladých. Ak im poskytneme nejaký variant, napríklad niečo si prečítať alebo poď mi pomôcť do kuchyne, ozve sa ďalší frekventovaný výrok: „Mne sa nechce.“ Neskôr ešte jeden: „Ale keď ja to neviem... Mňa bolí ruka... Nevládzem...“ A nás ide „poraziť“. Nudí sa, ale nič s tým nerobí! Čo s tým, ako si poradiť? Ak nechceme, aby deti celý deň preseleli za počítačom alebo pred televízorom, musíme niečo vymyslieť. Môžeme si aj my rodičia povedať, že sa nám nechce. Dnes sa mi nechce variť, tak nebudeme jesť. Lahnieme si do postele, čítajme knihu. Stojí to za to stratiť trochu času, aby si deti uvedomili následky. Možno to pomôže. Ďalej navrhujem robiť veci spoločne. Je to ťažké, ale často dobrým liekom je motivácia, ktorou nezískavame len deti. Máme kopu práce a deti sa nudia. Nuž pracujme spolu tak, že si po dobre vykonanej práci oddýchame spoločne, nielen deti. Naplánujme si prácu tak, že každému bude pridelená nejaká úloha. Nevyhneme sa hundraníu, no povzbudzujeme sa spoločne, že to stojí za to. Vopred si stanovme pravidlá. Poupratujeme alebo urobíme nejakú prácu v záhrade a popoludní či po večeri môžeme hrať futbal, pôjdeme na prechádzku, na kúpalisko, zahráme si hru, pozrieme film... Podčiarujem - spoločne. Prečo by mali oddychovať a relaxovať len deti? Môžu byť unavení rodičia vlúdni, milí? Majú ešte chuť zhovárať sa o problémoch, pocitoch, ktoré deti trápi? Tu sa však ešte môžem pozastaviť a pouvažovať o potrebe oddychu pre nás, rodičov. Je veľmi ťažké odtrhnúť sa od detí a zájsť niekam spoločne len vo dvojici. No je to veľmi potrebné a to nielen pre rodičov. To už som vlastne načrtla. Keď si rodičia oddýchnu, dokážu dať deťom viac. Viac času, viac trpezlivosti, viac lásky. Jednoducho mamka a ocko musia trochu vypnúť (podobne ako spotrebiče), aby mohli fungovať ďalej. Možností využitia takýchto chvíľ je mnoho, každý máme rôzne záujmy a podľa nich sa môžeme riadiť. Mne sa páčia okrem iného (kino, plaváreň, koncert, divadlo) manželské rekolekcie, ktoré sme mali možnosť prežiť len raz, ale priala by som si zúčastniť sa ich aspoň raz do roka. Vrelo každému odporúčam.

Adriana Lazorová

Redakcia ďakuje za rozhovor



Ahoj Dobráčikovia,

aj vám sa už niečo pokazilo? Bicykel, bábika, autíčko... Čo s tým? Ako ste to riešili? Myslím, že viacerí z vás zabehli za ockom a vysvetlili mu, čo je vo veci a ocko možno nie hneď, ale neskôr určite skúsil opraviť, čo bolo treba. Áno, sú veci, s ktorými si nevieme rady a potrebujeme pomoc. Otecko je práve ten, ktorý sa v podobných veciach vyzná a pomôže nám nielen pri oprave pokazených vecí. Dokáže byť prísny i láskavý, vie rozkázať, no i pohrať sa s nami, dokáže pokričať i pochváliť, je silný a mocný, ale keď to potrebujeme nežne nás objíme. K tomu všetkému je veľmi starostlivý. Určite by ste dokázali aj vy porozprávať o vašom ockovi či tatkovovi oveľa viac. Môžete nám preto niečo o ňom napísať. Veľmi sa potešíme a zaujímavé listy zverejníme.

Kňaz

Tak ako zastáva úlohu v rodine otec, tak zastáva úlohu vo farnosti kňaz. Má úplne podobné vlastnosti, vďaka ktorým sa môže starať o všetkých ľudí vo farnosti, o malých i veľkých. Ak máme pokazenú alebo zašpinenú dušu, vyspovedá nás, pomáha nám riešiť problémy, ktoré nás trápia, kázňami a dobrým slovom povzbudzuje, učí nás rozoznávať dobré od zlého, udeľuje sviatosti. Vďaka nemu sa môžeme dostať bližšie k Bohu. A ako sa poteší otec, keď deti počúvajú jeho slová a konajú podľa nich, tak i kňaz sa teší, ak rodina veriacich vo farnosti rešpektuje jeho slová a snaží sa ich žiť. I kňaz potrebuje nás ľudí, našu podporu, modlitbu. Podobne ako náš otec. A preto, že sa kňaz v mnohom podobá otcovi (majú rovnaké vlastnosti), ľudia ho nazývajú aj... (pomenovanie nájdeš, ak písienka pouklaďáš od najväčšieho po najmenšie).

T O C V D C H N O E U Ý

Biskup

No a takto môžeme pokračovať. Najším ďalším otcom je biskup. On je otcom kňazov a tiež nás ľudí, otcom našich rodín. Má na starosti niekoľko miest a dedín – farností, teda celú diecézu. Viete, ktorí biskupi pôsobia v našej Spišskej diecéze? To je už vaša ďalšia úloha – napíšte nám mená nášho diecézneho biskupa a pomocných biskupov. Samozrejme, milí Dobráčikovia, nezabudli sme. Otcom biskupov, kňazov a veriacich je Svätý Otec Benedikt XVI. a nad týmito všetkými ockami bdie náš Nebeský Otec, ktorý je obrazom otca s najlepšimi vlastnosťami. Dá sa povedať, že je ideálnym Ockom, ktorému by sa mali snažiť pripodobniť všetci spomínaní otcovia.

Adriana a Peter Lazorovci

farský informátor

Pílenie stromov pod kostolom

Na základe riadneho povolenia sa 2.3.2010 začalo s pílením stromov okolo kaplnky pod kostolom. Stromy už zakrývali kostol a kaplnku a breh nebol esteticky upravený. Vďaka šikovnosti a zručnosti chlapov prebehlo odstraňovanie stromov bez problémov. Na voľnú plochu budú nasadené nižšie dreviny, aby breh pri vstupe do kostola nepôsobil rušivo. Brigády sa zúčastnili požiarnici Michal Franko, Michal Franko ml., Stanislav Franko, Vladimír Macej st., Vladimír Macej ml. a Imrich Laznia. Za vykonanú prácu vyjadrujeme všetkým veľkú vďaku.

Reštaurovanie južných okien kostola

Pod vedením Martina Belušku, člena komory reštaurátorov, sa 3.3.2010 začalo s konzervačnými prácami kamenných ostení na oknách. Realizovalo sa odstránenie sekundárnych omietok, odstránenie tehál a omietok z polkruhového oblúka a celoplošné odstraňovanie omietok na skosených hladkých plochách a kamenných pa-

rapetoch v horných častiach okien v tvare lomeného oblúka. Ďalším krokom bude napustenie odkrytých kamenných článkov organokremičitým spevňovacím prostriedkom. Tým sa ukončí etapa konzervačných prác.

Nové zástavy pre farský kostol

Dňa 6.3.2010 sme prevzali nové biele liturgické zástavy. Keďže pôvodné obrazy na zástavách bolo možné zreštaurovať len čiastočne, vytvorené boli nové. Autorom obrazov je Ján Šinál, ktorý žije v charitnom dome v Trstenej. Motívy obrazov predstavujú patróna a spolupatróna farnosti sv. Michala archanjela a sv. Ján Nepomuckého na jednej strane a na druhej strane Božské Srdce Ježišovo a Pannu Máriu. Zástavy skompletizovala a ušila pani Štobrová v Liesku, kde sa zakúpil aj nový fialový pluviál. Financie na nové zástavy darovala už nebohá pani Augustína Kravecová.

Zástava ružencového spoločenstva v Markušovciach

V ten istý deň boli zreštaurované obrazy na pôvodnej zástave. Všetky prá-

ce spojené so zástavou uskutočnil pán Šinál a pani Štobrová na Orave.

Nutné opravy kostola na Tepličke

Keďže sa už dlhodobo objavuje problém so zatekajúcou strechou, začiatkom marca bola podaná žiadosť o obnovu tejto časti kostola. Ďalej bola podaná žiadosť na obnovu sochy Panny Márie s dieťaťom a spomienkového kríža s corpusom Ježiša Krista pred kostolom.

Jubilejná odpustová slávnosť v Lieskovanoch

Keďže tohto roku uplynie presne dvadsať rokov od posviacky kostola v Lieskovanoch, spolu s členmi hospodárskej rady sme sa rozhodli pripraviť bulletin k slávnosti, ktorá sa bude pri tejto príležitosti konať v nedeľu 15.8.2010. Na slávnosť je pozvaný aj otec biskup František. Touto cestou chceme vyzvať všetkých, ktorí majú fotografie z obdobia výstavby, aby ich poskytli na zapožičanie pani Marceli Kapustovej v Lieskovanoch.

-red-





Založené 1999

Fotoobjektívom Reštaurovanie okien kostola



Pílenie stromov pod kostolom



Toto číslo časopisu vychádza s finančnou podporou obce Markušovce. Ďakujeme.

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Markušovce pre farnosť Markušovce a filiálky Teplička, Pod Teplička a Lieskovany. Zodpovedná redaktorka: Mgr. Monika Hodnická. Redaktori: Mgr. Adriana Lazorová, Peter Lazor, Lýdia Bušovská a externisti. Sadzba a grafická úprava: Ing. Peter Hamrák. Technické spracovanie: Tlačiareň Kežmarok. Jazyková spolupráca: Mgr. Dagmar Repaská. Odborný konzultant: Mgr. Ondrej Švančara, Imprimatur: Prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup, BÚ 16.2.1999, č. prot. 113/99. Registrované OÚ, odbor školstva a kultúry v Spišskej Novej Vsi, reg. č. 2/99. Náklad 1000 kusov. Adresa redakcie: Rím. kat. farský úrad, Michalská 52, 053 21 Markušovce. Nepredajné. E-mail: info@pokojadobro.sk. <http://www.pokojadobro.sk> Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky. Nevyžiadané rukopisy nevraciam.

www.pokojadobro.sk